

דבריה של הסופרת יעל רוזמן בטקס

כשהייתי קטנה ספר לי אבי את הספור הבא :
אכר, שלא ידע לקרא, קבל מכתב מבנו הסטודנט בעיר הגדולה. לקח האכר את המכתב אל שכנו שיקרא אותו בפניו. השכן, שהיה אדם גס ובור קרא כך :
אבא — קר — פה — שלח — לי — כסף.
שמע האכר וכעס. "חוצפה שכזאת. איך הוא מעז?" כמובן שלא אשלח לו את הכסף.

בעודו כועס נכנס לביתו שכן אחר. הראה לו האכר את המכתב החצוף ששלח הבן והתלונן בפניו על חוסר דרך ארץ.
לקח השכן את המכתב וקרא :
אבא, קר פה, שלח לי כסף.

ככה ! אמר האכר, ככה מבקשים ! כמובן שאם הוא מבקש כל כך יפה אשלח לו את הכסף.
מה שלמדתי מהסיפור הזה הוא — שהמילים לא כל־כך חשובות. מה שחשוב היא המנגינה.

ואני מודה לכם לכולכם, למי שהעניק לי את פרס זאב, ולמי שקרא את הספר ולכל האורחים באולם זה, כי אני יודעת ששמעתם את המנגינה שמאחורי המלים.

ועוד אני יודעת, ואינני מצטנעת. אני יודעת שמנגינות כאלה שנשמעות בספרים ובשירים ובחיים, אין ממציאיים. וגם אני לא המצאתי שום דבר חדש.
החומר הישן — כימי עולם. עבר בפעם הזאת דרכי ואשרי שזה קרה לי.
את אהרון זאב שעל שמו פרס זה לא הכרתי אישית. ובכל זאת הכרתיו.
אני זוכרת את עצמי בבית הספר. ראשית שנת הלמודים. ואני מדפדפת במקראה החדשה שבידי. ושלוש אותיות השם זאב מצטופפת בפינת הדף והשיר : "אבי לימד אותי לשחות".

וטעם ההתרגשות שבקריאת השיר החדש לי עם טעמו של החופש הגדול שבו אבי שלי לימד אותי לשחות (בדיוק כמו בשיר עד צואר עמוק) וניחוח ראשית שנת הלמודים. הנה כך היתה פגישתי הראשונה עם זאב.
ומי אמר שילדים אינם זוכרים את שמות המשוררים והסופרים המעניקים להם חוויה ?

אל אבן הפינה הזאת של ההכרות התוספו במשך השנים המון לבנים. בנין שלם של אסוציאציות. ועד היום, כשאני רואה שדה של סביונים, כמו כתובות שלשת אותיות השם הזה בשוליו : זאב.
ושוב אני מודה למי שמצא את ספרי ראוי להצטרף אל זר פרחי הבר של זאב.